

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Zavrťákové a soudkyň JUDr. Kristiny Žídkové a JUDr. Evy Placzkové v právní věci žalobců: **a) Bc. Marcela K.**, nar. xxx, bytem ve xxx, a **b) Ingrid K.**, nar. xxx, bytem v xxx, obou zastoupených Mgr. Davidem Böhmem, advokátem se sídlem v Praze 2 - Vinohrady, Římská 103/12, proti žalovaným: **1) Aleně Ch.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupené Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem v Brně, Joštova 4, a **2) Márii R.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupené obecným zmocněncem Martinem R., bytem xxx, **o určení dědického práva**, k odvolání žalobců proti rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 27.11.2014, č.j. 11C 10/2014-78,

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje.**

II. a) žalobce a b) žalobkyně jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů odvolacího řízení

- 1) žalované k rukám jejího advokáta částku **10.442,- Kč** a
- 2) žalované částku **4.280,- Kč**.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud ve Vsetíně zamítl rozsudkem žalobu o určení, že a) a b) žalobci byli ke dni úmrtí zůstavitele Emila V. zemřelého dne xxx jeho dědici. Žalobcům uložil povinnost, aby společně a nerozdílně zaplatili na náhradě nákladů prvostupňového řízení ve třídní lhůtě od právní moci rozsudku 1) žalované k rukám jejího advokáta částku 18.011,- Kč a 2) žalované částku 4.251,- Kč.

Proti rozsudku podali oba **žalobci** včasné odvolání s odkazem na důvody podle § 205 odst. 2) písm. a), b), e) a g) o.s.ř. Okresnímu soudu vytýkali vadné skutkové závěry a nesprávné právní posouzení věci, zejména nesprávné posouzení poučovací povinnosti soudní komisařky v dědickém řízení pod č.j. 34D 213/2013-62 a důsledků, pro něž žalobci nepodali žalobu podle tohoto poučení ve lhůtě určené soudní komisařkou. Usnesení soudní komisařky totiž neobsahuje náležitosti poučení podle § 175k odst. 2) o.s.ř. Odvolatelé měli být soudní komisařkou poučeni o tom, že každý z nich zvlášť má podat žalobu proti všem potencionálním účastníkům dědického řízení, tedy a) žalobce měl žalobu směřovat proti b) žalobkyni a proti 1) a 2) žalovaným a b) žalobkyně měla žalobu podat proti a) žalobci a oběma žalovaným. Odvolatelům proto nezačala běžet lhůta k podání žaloby a žaloba byla podána včas. Je sporné, zda řízení v této věci je řízením podle § 175k odst. 2) o.s.ř. či zda jde o řízení podle § 80 písm. c) o.s.ř. Pokud by šlo o 2. případ, lhůta k podání žaloby neplatí. V obdobném řízení, o němž rozhodl okresní soud pod sp. zn. 10C 77/2013 a odvolací soud pod sp. zn. 56Co 707/2013, došlo k procesnímu pochybení, neboť vedle nesprávného poučení soudní komisařky a neexistence nerozlučného společenství žalobců nebyli žalobci soudem řádně poučeni o důsledcích zamítnutí žaloby jako následku neodstranění pochybení při pasivní věcné procesní legitimaci v řízení o určení dědického práva. Dovolávali se rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 21Cdo 2520/2004, podle kterého neposkytne-li soud účastníkům poučení o jejich procesních právech, může taková vada způsobit vadu řízení, jejímž důsledkem může být nesprávné rozhodnutí ve věci. V řízení před okresním soudem žalobci navrhli, ať je řízení přerušeno, neboť podali dovolání proti rozhodnutí KS v Ostravě, č.j. 56Co 707/2013-84. Okresní soud však návrhu na přerušování řízení nevyhověl a

řízení tak zatížil vadou. V dovolacím řízení má být totiž meritorně projednána otázka, zda a) a b) žalobci jsou dědici po zůstaviteli. Vyjadřovali nesouhlas rovněž s výší náhrady nákladů prvostupňového řízení a požadovali, ať je rozsudek okresního soudu zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení, obsahově vlastně změnu rozsudku tak, že jejich žalobě bude vyhověno.

1)žalovaná ve vyjádření k odvolání navrhla, ať je rozsudek jako věcně správný potvrzen. Oba žalobci po celou dobu dědického řízení vystupovali jako sourozenci ve shodě a také v dřívějším řízení o žalobě pod sp. zn. 10C 77/2013 vystupovali jako společní a nerozdílní účastníci. Usnesení soudní komisařky, na základě kterého žalobci podali žalobu v řízení pod sp. zn. 10C 77/2013, nemá žádné právní vady. Nynější snaha žalobců tuto skutečnost změnit je pouze snahou o nápravu pochybení, jehož se dopustili v dřívějším řízení, když nerespektovali usnesení a poučení soudní komisařky, pokud jde o okruh dědiců. Tvzení o nesprávné poučovací povinnosti je opožděné a nemůže být odvolacím důvodem. Výše náhrady nákladů přiznaná 1) žalované byla vyčíslena okresním soudem správně.

2)žalovaná vyjádřila v písemném vyjádření souhlas s napadeným rozsudkem a navrhla jeho potvrzení.

K zahájení řízení došlo k datu **13.11.2013** vzájemným návrhem, v němž a) a b) žalobci (v řízení pod sp. zn. 11C 121/2013 v postavení 1) a 2) žalovaných) uplatnili podle § 97 o.s.ř. vzájemný návrh s požadavkem, ať je určeno, že a) žalobce a b) žalobkyně byli ke dni úmrtí Emila V., zemřelého dne xxx jeho dědici. O vzájemném návrhu rozhodl Okresní soud ve Vsetíně usnesením ze dne 8.1.2014 č.j. 11C 121/2013-59 tak, že jej vyloučil k samostatnému řízení postupem podle § 97 odst. 2) o.s.ř. Vzhledem k datu jeho podání (13.11.2013) odvolací soud projednal odvolání obou žalobců proti napadenému rozsudku okresního soudu v režimu o.s.ř., tj. zákona č. 99/63 Sb. ve znění platném do 31.12.2013, tedy před účinností zákona č. 293/2013 Sb. (dále jen „o.s.ř.“), postupem podle § 214 odst. 1) o.s.ř. Odvolací soud vzal v úvahu žalobci tvrzené odvolací důvody podle § 205 odst. 2) písm. a), b), e) a g) o.s.ř. se závěrem, že odvolání žalobců není důvodné.

K závěrům okresního soudu o mezinárodní příslušnosti a volbě rozhodného práva odvolací soud doplnil. Vzhledem k cizímu prvku v řízení v osobě 2) žalované, občanky Slovenské republiky se mezinárodní příslušnost soudu České republiky posuzuje v poměru mezi dvěma členskými státy Evropské unie podle článku 3 odst. 1) ve spojení s článkem 6 odst. 1) **Nařízení Rady (ES) č. 44/2001** o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. Rozhodující totiž je, že v dané věci je žalováno více osob společně a mezinárodně příslušné jsou soudy České republiky, kde se nachází bydliště jedné ze žalovaných (v obvodu OS Vsetín). Právní nároky spojené se žalobou se týkají rovněž 2) žalované – občanky Slovenské republiky a právní nárok uplatněný proti oběma

žalovaným je účelné vyšetřit a rozhodnout o něm společně, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních.

Problematiku mezinárodní příslušnosti nelze posuzovat podle Nařízení Rady (ES) č. 650/2012 o příslušnosti, rozhodném právu a uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání výkonu veřejných listin v dědických věcech. Podle bodu (11) úvodních ustanovení, jimiž je Nařízení odůvodněno, by se nemělo vztahovat **na jiné oblasti občanského práva** než dědění. Za účelem jednoznačnosti by z oblasti působnosti Nařízení měla být výslovně vyloučena řada otázek, jež by bylo možné považovat za **otázky související s dědickými záležitostmi** (viz otázka řízení odděleného od vlastního dědického řízení o tom, zda žalobci jsou nositeli dědického práva po zůstaviteli či nikoli). Z oblasti působnosti tohoto Nařízení podle článku 2 písm. a) jsou totiž vyloučeny věci osobního stavu fyzických osob i rodinné vztahy a vztahy považované rozhodným právem za vztahy se srovnatelnými účinky. Řízení o určení dědického práva žalobců není dědickým řízením v pravém slova smyslu. Dědické řízení, na něž dopadá Nařízení č. 650/2012 podle článku 1 odst. 1) **je dědickým řízením**, jež probíhá u Okresního soudu Vsetín pod **sp. zn. 34D 213/2013**, jehož provedením je pověřen soudní komisař.

V Nařízení Rady (ES) 44/2001 není obsažena úprava rozhodného práva. Totéž platí pro dvoustrannou smlouvu mezi ČR a SR publikovanou sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 209/93 Sb. o právní pomoci poskytované justičními orgány a o úpravě některých právních vztahů. Řešení volby rozhodného práva je proto nutno nalézt v ustanoveních **zákona č. 91/2012 Sb.** o mezinárodním právu soukromém a procesním (viz § 1 písm. a). Podle § 76 tohoto zákona právní poměry dědické se řídí právním řádem státu, ve kterém měl zůstavitel obvyklý pobyt v době smrti. Jestliže zůstavitel byl státním občanem ČR a alespoň jeden z dědiců má v České republice obvyklý pobyt, použije se český právní řád. Rozhodným právem pro řízení ve věci související s dědickým řízením, které probíhá před okr. soudem ČR, v němž zůstavitelem je bývalý občan ČR naposledy bytem ve Vsetíně, jak je zřejmé z obsahu spisu, je právo ČR.

Odvolací soud dále vycházel ze skutkových zjištění okresního soudu bez nutnosti dokazování doplnit a jeho skutkové a právní závěry jsou následující.

V dědickém řízení po zůstaviteli Emilu V., zemřelém dne xxx, které probíhá u Okresního soudu Vsetín pod sp. zn. 34D 213/2013, je spor o okruh dědiců mezi přímými potomky zůstavitele, tj. a) a b) žalobci, na něž dopadá listina o jejich vydědění ze dne 22.8.1996, jejíž platnost žalobci zpochybnili:

- ve vztahu k 1) žalované v postavení osoby se zůstavitelem společně žijící, jejíž dědické právo je předmětem řízení o jeho určení pod sp. zn. 11C 121/2013 (viz žaloba o určení dědického práva 1) žalované v postavení žalobkyně proti zbývajícímu okruhu dědiců, tj. a) a b) žalobcům a 2) žalované),

- ve vztahu ke 2) žalované, sestře zůstavitele, která má v řízení vedeném oběma žalobci a rovněž v řízení vedeném družkou zůstavitele postavení žalované.

Soudní komisařka pověřená Okresním soudem Vsetín projednáním dědictví **usnesením** ze dne 10.6.2013, **č.j. 34D 213/2013-62** odkázala oba žalobce, aby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesen (28.6.2013) podali u Okresního soudu Vsetín žalobu proti 1) a 2) žalovaným o určení, že jsou dědici zůstavitele. Žalobci na usnesení reagovali včasnou žalobou podanou pod sp. zn. 10C 77/2013, ve které za žalovanou označili pouze Máriu R., sestru zůstavitele a 1) žalovanou Alenu Ch. pominuli. Okresní soud Vsetín rozsudkem ze dne 2.10.2013, **č.j. 10C 77/2013-55** žalobu žalobců zamítl právě z toho důvodu, že žalobci žalobou nevyčerpali povinný okruh účastníků řízení. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 19.3.2014, **č.j. 56Co 707/2013-84** rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdil. Další z okruhu v úvahu přicházejících dědiců, Alena Ch. byla usnesením soudní komisařky ze dne 10.6.2013, č.j. 34D 213/2013-63 odkázána k podání žaloby proti pozůstalým potomkům, a) a b) žalobcům a proti sestře zůstavitele – 2) žalované na určení, že je dědičkou po zůstaviteli. Povinnost splnila žalobou směřující proti třem označeným osobám v postavení 1), 2) a 3) žalovaných podanou dne 22.7.2013. Žaloba je projednávána pod **sp. zn. 11C 121/2013**. V tomto řízení a) a b) žalobci v postavení 1) a 2) žalovaných kromě vyjádření k žalobě podali dne 13.11.2014 vzájemný návrh s požadavkem, ať je určeno, že a) a b) žalobci byli ke dni úmrtí zůstavitele Emila V. jeho dědici. V žalobě je obsaženo skutkové tvrzení

- o důvodech jejich nesouhlasu s dědickým právem Aleny Ch.,
- o důvodech, pro něž je podle žalobců listina o jejich vydědění ze dne 22.8.1996 neplatná.

Okresní soud usnesením ze dne 8.1.2014, č.j. 11C 121/2013-59 vzájemný návrh vyloučil k samostatnému řízení (pod **sp. zn. 11C 10/2014**). V tomto dalším řízení okresní soud usnesením vyzval oba žalobce, aby vzájemný návrh doplnili o údaj, proti kterým účastníkům řízení jejich návrh směřuje a žalobci na usnesení reagovali sdělením, že žaloba směřuje proti Aleně Ch. a Márii R. U jednání dne 20.3.2014 okresní soud oběma žalobcům (jejich advokátu) poskytl lhůtu k doplnění žaloby o rozhodující skutečnosti a k označení důkazů podle § 118b odst. 1) ve spojení § 118a odst. 2) o.s.ř. U téhož jednání advokát žalobců reagoval pouze sdělením, že zaslal 1) žalované návrh na mimosoudní vyřešení sporu dědickou dohodou. K návrhu advokátů žalobců a 1) žalované okresní soud usnesením řízení přerušil. Na usnesení reagovala 2) žalobkyně podáním, v němž vyjádřila nesouhlas s dědickou dohodou a navrhla, ať soud v řízení pokračuje. U následujícího jednání dne 27.11.2014 okresní soud opětovně účastníky poučil o nutnosti uvést rozhodující skutečnosti a označit důkazy k nim do skončení 1. jednání. Advokát žalobců u téhož jednání zopakoval tezi, že listina o vydědění žalobců je neplatná. Navrhl, ať dokazování je doplněno výslechem svědkyně – matky žalobců a listinami, které jsou obsahem spisu sp. zn. 11C 121/2013, a tvrdil, že na straně žalobců nejde o nerozlučné společenství, z téhož důvodu je usnesení soudní komisařky, pokud jde o

poučení, proti komu má žaloba o určení dědického práva každého ze žalobců směřovat, chybné, a lhůta k podání žaloby podle tohoto usnesení dosud neuplynula.

Podle § 175k odst. 1) o.s.ř. ve znění platném do 31.12.2013, jestliže někdo před potvrzením nabytí dědictví tvrdí, že je dědicem, a popírá dědické právo jiného dědice, který dědictví neodmítl, vyšetří soud podmínky dědického práva obou a jedná dále s tím, u koho má za to, že je dědicem.

Podle § 175k odst. 2) o.s.ř. závisí-li však rozhodnutí o dědickém právu na zjištění sporných skutečností, odkáže soud usnesením po marném pokusu o odstranění sporu dohodou účastníků toho z dědiců, jehož dědické právo se jeví jako méně pravděpodobné, aby své právo uplatnil žalobou. K podání žaloby určí lhůtu. **Nebude-li žaloba ve lhůtě podána, pokračuje soud v řízení bez zřetele na tohoto dědice.**

Podle § 168 zákona č. 292/2013 Sb. o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z.ř.s.“) soud vyšetří dědická práva všech, které vyrozuměl o jejich dědickém právu nebo kteří řádně uplatnili své dědické právo, jestliže dědictví neodmítl, nebo zaniklo-li jim právo odmítnout dědictví, nebo je-li odmítnutí dědictví neplatné, anebo jestliže se k odmítnutí dědictví nepřihlíží. Nemohou-li všechna dědická práva vedle sebe obstát, je tu spor o dědické právo.

Podle § 170 odst. 1) z.ř.s. s názvem: Postup v případě sporných skutečností, v případě, že pro vyřešení sporu o dědické právo je třeba prokázat skutečnosti, které jsou mezi dědici sporné, soud usnesením odkáže toho z dědiců, jehož dědické právo se jeví se zřetelem k okolnostem případu jako nejslabší, aby své právo uplatnil žalobou; k podání žaloby určí lhůtu, která nesmí být kratší než dva měsíce.

Podle § 170 odst. 2) z.ř.s. nebyla-li žaloba ve lhůtě podána, bylo-li řízení o žalobě zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta, platí, že spor o dědické právo byl vyřešen v neprospěch toho, kdo měl své právo uplatnit žalobou.

V daném případě řízení o určení dědického práva žalobců bylo zahájeno před účinností zákona č. 292/2013 z.ř.s., avšak skutečnost, že k vydání napadeného rozsudku došlo již za účinnosti z.ř.s. na výsledek řízení nemá vliv.

Pravomocné skončení řízení ve věci **sp. zn. 10C 77/2013** netvoří pro toto řízení překážku věci pravomocně skončené podle § 159a odst. 5) o.s.ř. vzhledem k odlišnému okruhu účastníků řízení. Žalobci se novou žalobou domáhali téhož výsledku, tj. určení svého dědického práva po zůstaviteli Emilu V., **proti jinému okruhu žalovaných**. Také v pořadí 2. žalobou uplatnili dědické právo na podkladě usnesení soudní komisařky č.j. 34D 213/2013-62, kterým byli žalobci vyzváni k podání žaloby **ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení** podle § 175k odst. 2) o.s.ř. Bez ohledu na to, že nejde o žalobu, které by bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté podle § 159a odst. 5) o.s.ř., jde o žalobu opožděnou.

Žalobci byli povinni domáhat se určení svých dědických práv ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení č.j. 34D 213/2013-62. Jednoměsíční lhůta k podání žaloby začala běžet od 29.6.2013 (1. den následující po právní moci usnesení) a skončila **28.7.2013**. Procesní obrana žalobců, podle které lhůta obsažená v usnesení soudní komisařky dosud nezačala běžet, neobstojí. Usnesení soudní komisařky, jak uvedl již okresní soud v zamítavém rozsudku, je co do svého obsahu usnesením určitým a splňuje kritéria i ve vztahu k požadavku na poučení účastníků, proti komu má žaloba směřovat. (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 21Cdo 1876/2011 nebo 21Cdo 4240/2011), a to rovněž v případě, že žalobci stojí na téže procesní straně, tedy jsou v postavení těch, kdo se domáhají určení sporného dědického práva, které bylo vyloučeno listinou o vydědění. Ostatně žaloba podaná oběma žalobci v rámci jednoho společného řízení pod sp. zn. 11C 10/2014 byla zamítnuta z jiného než žalobci vytýkaného důvodu, totiž, že žalobci společnou žalobou ignorovali postavení Aleny Ch. jako dalšího potenciálního dědice, proti kterému měla společná žaloba směřovat. Soudcovská lhůta 1 měsíce k podání žaloby směřující proti oběma žalovaným podle usnesení soudní komisařky č.j. 34D 213/2015-62 uplynula marně dnem 28.7.2013 a dnem následujícím po tomto datu oba žalobci v důsledku nepodání žaloby proti oběma žalovaným pozbyli postavení potenciálních dědiců. Soud (soudní komisař) při projednání dědictví totiž na žalobce již nebere zřetel (viz § 175k odst. 2) věta 2. o.s.ř. ve znění do 31.12.2013 a čl. II bod 3. Přech. ust. zákona č. 293/2013 Sb.). K datu účinnosti zákona č. 292/2013 Sb. o zvláštních řízeních soudních, tj. k datu 1.1.2014 žalobci již pozbyli postavení osob, o nichž lze mít zato, že jsou zůstavitelovými dědici.

Tvrdí-li žalobci až v rámci odvolacího řízení, že je sporné, a okresním soudem nebylo vyřešeno, zda se případně nejedná o **určovací žalobu podle § 80 písm. c) o.s.ř.**, neobstojí tato odvolací námitka, neboť jde o nepřípustnou novotu v rozporu s ust. § 205a odst. 1) o.s.ř. Žalobci u jednání okresního soudu byli poučeni podle § 119a o.s.ř. o nutnosti uvést rozhodující skutečnosti a označit k nim důkazy před rozhodnutím ve věci. Obsahem žaloby (vzájemného návrhu) není skutkové tvrzení o existenci naléhavého právního zájmu žalobců na určení jejich dědického práva podle § 80 písm. c) o.s.ř. ve znění platném do 31.12.2013. Žalobci v řízení vlastně nezdůvodnili, co je vedlo k opakovanému návrhu na určení jejich dědického práva směřujícího tentokrát proti dvěma žalovaným po předchozím neúspěšném pokusu o stejný procesní výsledek v rámci řízení pod sp. zn. 10C 77/2013. Poté, co žalobci se bezvýsledně pokusili s oběma žalovanými se dohodnout mimosoudně, uvedli pouze skutkové tvrzení týkající se žaloby podle § 175k odst. 2) o.s.ř., totiž, že svou další žalobu nepovažují za opožděnou, neboť lhůta k jejímu podání určená soudní komisařkou v usnesení č.j. 34D 213/2013-62 dosud neuplynula. Platí tedy, že skutkové tvrzení o možné žalobě podle § 80 písm. c) o.s.ř. je skutkovým tvrzením novým, ke kterému odvolací soud přihlédl. Ani v případě opačného závěru však žaloba pro absenci tvrzení o existenci naléhavého právního zájmu nemohla obstát. V ostatním lze odkázat na věcně správné závěry okresního soudu, pro něž novou žalobu na určení dědického práva žalobců směřující proti dvěma žalovaným zamítl. Odvolací soud podle § 219 o.s.ř. rozsudek okresního soudu jako věcně správný

potvrdil včetně správných výroků o náhradě nákladů prvostupňového řízení, jimiž jsou oba žalobci zavázáni společně a nerozdílně k náhradě nákladů prvostupňového řízení každé ze žalovaných. Tvrdí-li žalobci, že výše náhrady přiznaná 1) žalované není vyčíslena správně, nejde o odvolací námitku důvodnou. Ve vztahu k 1. jednání okresního soudu, které proběhlo dne 20.3.2014, platí, že také za toto jednání náleží advokátu 1) žalované odměna a paušální náhrada včetně nákladů spojených s cestou advokáta k tomuto jednání (viz § 11 odst. 1) písm. g) vyhl. č. 177/96 Sb.). Pokud jde o výši přiznané náhrady nákladů 1) a 2) žalovaným k tíži žalobců, lze odkázat na vyčerpávající odůvodnění rozsudku okresního soudu.

V odvolacím řízení, ve kterém žalobci neuspěli, jsou povinni zaplatit oběma žalovaným jimi vyúčtovanou náhradu nákladů odvolacího řízení podle § 224 odst. 1) ve spojení s § 142 odst. 1) o.s.ř.

V případě **1) žalované** jde o odměnu za vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání dne 5.5.2015 určenou podle § 9 odst. 3) písm. a) vyh. č. 177/96 Sb. v aktuálním znění á 2.500,- Kč za jeden úkon a paušální náhradu za 2 úkony á 300,- Kč podle § 13 odst. 3), v souhrnu 5.000,- Kč + 600,- Kč, náhradu cestovních nákladů při cestě k odvolacímu jednání z Brna do Ostravy a zpět, tj. pro oba směry jízdy 350 km vozidlem Mercedes Benz, reg. zn. 9B3 1119 s prům. spotřebou 7,4 l nafty/100 km v ceně 36,10 Kč podle vyhl. č. 328/2014 Sb., tj. 935,- Kč jako náhradu pohonných hmot a paušální náhradu (350 km x 3,70) 1.295,- Kč, v souhrnu 2.230,- Kč, náhradu za promeškaný čas při cestě k odvolacímu jednání za 8 započatých půlhodin á 100,- Kč, celkem 800,- Kč podle § 14 odst. 5) a 21% DPH ze součtu uvedených částek 1.812,- Kč, v souhrnu **10.442,- Kč**.

Náhrada odvolacích nákladů, která náleží **2) žalované** k tíži obou žalobců, představuje při cestě z obce xxx k odvolacímu soudu a zpět, tj. za vzdálenost 712 km vozidlem Škoda Octavia, ev. č. SK 330AU s prům. spotřebou 6,4 l nafty/100 km částku 1.645,- Kč jako náhradu pohonných hmot (výše ceny pohonných hmot byla určena podle § 4 písm. c) vyhl. č. 328/2014 Sb.) a paušální náhradu (3,70 Kč/1 km při vzdálenosti 712 km) podle § 1 písm. b) v částce 2.635,- Kč; po zaokrouhlení činí náklady celkem **4.280,- Kč**.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat dovolání jen z důvodů uvedených v § 237 o.s.ř.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen odvolací soud (§ 239 o.s.ř.). Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni.

V Ostravě dne 5.5.2015

Za správnost vyhotovení:
Petra Andrisová

JUDr. Eva Zavrtálová, v.r.
předsedkyně senátu